

Arrest

nr. 221 527 van 21 mei 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. BYTTEBIER
Rijselsestraat 26A
8210 LOPPEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gabonese nationaliteit te zijn, op 21 januari 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 6 januari 2019 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en houdende een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. BYTTEBIER verschijnt voor verzoeker en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 januari 2019 maakt verzoeker het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole.

Op 6 januari 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*), aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

**“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP
VERWIJDERING**

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten: i

Naam: D. voornaam: S. geboortedatum: (...)1995 geboorteplaats: Libreville nationaliteit: Gabon

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de SPC Brussel op 05.01.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, hét verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 7:

X 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor het gebruik maken van een document dat hem niet toebehoort. (PV nummer: BR.S5,FC.000222/2019 van de SPC Brussel)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 05.01.2019 door de SPC Brussel en verklaart dat dat hij naar het Verenigd Koninkrijk wil om er een beter leven op te bouwen, hij verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X artikel 74/14 §3,1er bestaat een risico op onderduiken

X artikel 74/14 §3,3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren,

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor het gebruik maken van een document dat hem niet toebehoort IPV nummer *BR.55.FC.000222/2018 van de SPC Brussel)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door SPC Brussel op 05.01.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugtelden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek

Er bestaat een risico op onderduiken

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.
Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

*

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.
Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.
Betrokkene is op heterdaad betrapt voor het gebruik maken van een document dat hem niet toebehoort IPV nummer *BR.55.FC.000222/2018 van de SPC Brussel)
Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden
Betrokkene werd gehoord op 05.01.2019 door de SPC Brussel en verklaart dat dat hij naar het Verenigd Koninkrijk wil om er een beter leven op te bouwen, hij verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben
We stellen dus vast dat de betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het land van herkomst een ernstige en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.
Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.
Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Vasthouding
(...)"

Op 6 januari 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister tevens een inreisverbod voor drie jaar (bijlage 13sexies), aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde datum. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"IN REISVERBOD

Aan de heer, die verklaart te heten:

Naam: D. voornaam: S. geboortedatum: (...)1995 geboorteplaats: Libreville nationaliteit: Gabon
wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,
voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 06.01.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING;

voorafgaandelijk de beslissing werd betrokkene gehoord door SPC Brussel op 05.01.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat;
X 1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.
Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.
Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor het gebruik maken van een document dat hem niet toebehoort. (PV nummer: BR.55.FC.000222/2019 van de SPC Brussel.)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene werd gehoord op 05.01.2019 door de SPC Brussel en verklaart dat dat hij naar het Verenigd Koninkrijk wil om er een beter leven op te bouwen, hij verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor het gebruik maken van een document dat hem niet toebehoort. (PV nummer: BR.55.FC.000222/2019 van de SPC Brussel.)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Op 8 februari 2019 is verzoeker vrijgesteld.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 74/14 en 74/11 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 149 van de Grondwet, van artikel 6, § 2 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 25/2 van het KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna het vreemdelingenbesluit), van het proportionaliteitsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht en van de formele en materiële motiveringsplicht.

Ter adstrueren van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Art. 74/14 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§1 : De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

§ 3: Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in §1 indien:

1° er een risico is op onderduiken

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Dat verweerster zich in haar beslissing bijlage 13 septies CID beroept op art. 74/14 §1, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet.

Dat hierbij vergeten wordt dat verzoeker op geen enkel moment de openbare orde heeft geschaad met zijn gedrag. Verzoeker werd nooit veroordeeld in België en heeft geen strafbare feiten gepleegd.

Wat art. 74/14 §1 1° Vreemdelingenwet betreft wordt verwezen naar het feit dat verzoeker zich niet heeft aangemeld bij de administratie of zich niet heeft geregulariseerd en niet op hotel verbleef. Hoe kan hij hiervan op de hoogte zijn?

Bovendien vermeldt de beschikking dat hij geen medewerking heeft verleend met de overheden? Verzoeker heeft onmiddellijk zijn verhaal gedaan en zijn intenties uiteengezet en onmiddellijk aangegeven dat het zijn paspoort niet betrof. Hij heeft zich zelfs niet verzet, ook niet toen hij gedurende 3 dagen in een cel werd opgesloten! Zo ook werkte hij mee aan het afleggen van een verklaring toen hij werd staande gehouden door de SPC te Brussel.

4.1.b.

Art. 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° voor het vrijwillig vertrek is geen termijn toegestaan

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd”

Dat uit de lezing van voormeld artikel kan worden afgeleid dat de verweerster de mogelijkheid heeft om een inreisverbod op te leggen tussen 1 dag en 3 jaar.

In de bestreden beslissing wordt geen melding gemaakt van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, welke zou zijn opgelegd aan verzoeker noch motiveert verweerster waarom een inreisverbod van 3 jaar voor haar adequaat zou zijn in dit specifieke geval.

Dat elke situatie individueel dient te worden bekeken en allerminst kan worden gesteld dat verzoeker een gevaar uitmaakt voor de openbare orde!

Dat het aldus als absurd voorkomt aan verzoeker thans een inreisverbod op te leggen van 3 jaar.

Dat deze beslissing bovendien volledig WILLEKEURIG werd genomen en allerminst uiteenzet WAAROM voor een termijn van 3 jaar werd gekozen en wat daarvan de verantwoording is.

Bovendien zet de wet duidelijk uiteen dat een dergelijke inreisverbod KAN opgelegd worden en niet dat dit MOET opgelegd worden.

Verwerende partij dient aldus rekening te houden met de specifieke omstandigheden en alle gegevens in het dossier voor het bepalen van het inreisverbod en het bepalen van de duurtijd/termijn ervan.

Gezien de uitgebreide discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij aangaande de op te leggen termijn, dient de beslissing dan ook op een afdoende wijze gemotiveerd te worden.

Hoe ruimer de beslissingsbevoegdheid van de overheid, hoe ruimer uiteraard de motiveringsverplichting.

Daarenboven is het zo dat de verwerende partij bij het opleggen en bepalen van de termijn van het inreisverbod rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden van het geval.

Er dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing de individuele omstandigheden van het dossier niet heeft vermeld, noch dat de bestreden beslissing de verantwoording van het inreisverbod noch de verantwoording voor de opgelegde termijn dewelke verweerster “proportioneel” acht, op de juiste, correcte gegevens van het administratief dossier steunt.

Het opleggen van een inreisverbod is en blijft immers een uiterst ingrijpende beslissing (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.272).

Het beperkt immers niet enkel de toegang tot ons grondgebied, maar ook tot dat van alle Schengenstaten, tenzij men beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar een andere Schengenstaat te begeven (in casu niet het geval).

Bovendien heeft verzoeker wel degelijk kennissen en vrienden op ons grondgebied alsook in Frankrijk waar hij zich bij diverse voetbalclubs aansloot.

Er mag aldus verwacht worden van verwerende partij, gelet op de grote impact van de beslissing, dat zij uiterst nauwkeurig tewerk gaat en hierbij een afweging maakt tussen de door haar vermelde maatschappelijke belangen enerzijds en de private belangen van verzoeker anderzijds.

Dat verzoeker aldus te allen tijde zou moeten kunnen terugkeren naar België of een andere Schengenstaat.

Gelet op de discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van het inreisverbod en de termijn, dient inderdaad beschreven te worden op welke specifieke eigenheden en correcte gegevens van het dossier men zich steunt om een termijn van drie jaar (en bijvoorbeeld niet op 1 dag) op te leggen.

Daarbij gelaten het feit dat verweerster zich niet op de correcte gegevens heeft gesteund om het inreisverbod op te leggen, alsook te oordelen dat een termijn van drie jaar proportioneel zou zijn, werd tevens op geen enkele manier rekening gehouden met specifieke omstandigheden.

In de bestreden beslissing kan op geen enkele manier een verwijzing worden gevonden naar de individuele omstandigheden van het dossier. Het gaat om een standaardbeslissing.

Niettegenstaande heeft verzoeker goede vrienden en kennissen op ons grondgebied, bij wie hij verbleef op het moment van de controle.

De bestreden beslissing is omwille van alle bovenstaande redenen dan ook niet naar recht verantwoord.

Verwerende partij is in het verleden reeds op de vingers getikt door de Raad van State wat betreft de gebrekkige motivering van een inreisverbod.”

3.2 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad stelt vast dat *in casu* de bestreden beslissingen op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeven die hebben geleid tot deze beslissingen. De eerste bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet omdat hij niet in het bezit is van de vereiste documenten om op het grondgebied te verblijven en door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Verzoeker is niet in het bezit van een geldig paspoort of geldig visum/verblijfsdocument op het moment van de beslissing. Dit wordt niet betwist door verzoeker. Daarnaast werd gemotiveerd op grond van artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet omdat er een risico op onderduiken bestaat en hij een gevaar is voor de openbare orde. Verzoeker is evenwel op 8 februari 2019 vrijgesteld. Het inreisverbod is genomen op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan.

De voorziene motivering stelt verzoeker aldus in staat kennis te nemen van de redenen die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen. Verzoeker kent deze motieven ook, nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel. Er is aldus voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De gegeven motivering is pertinent en draagkrachtig en verzoeker blijft in gebreke enig gebrek in de motivering concreet aannemelijk te maken.

De Raad stelt vast dat verzoeker, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissingen, de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden

beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Verzoeker betwist dat hij de openbare orde heeft geschaad door zijn gedrag aangezien hij nooit veroordeeld is en geen strafbare feiten heeft gepleegd.

In de bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd: *“Betrokkene is op heterdaad betrapt voor het gebruik maken van een document dat hem niet toebehoort IPV nummer *BR.55.FC.000222/2018 van de SPC Brussel). Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”* Verzoeker betwist niet dat hij op heterdaad werd betrapt op valsheid in geschrifte en misbruik van naam. Het is niet vereist dat verzoeker werd veroordeeld. Het gegeven dat hij op heterdaad werd betrapt, volstaat voor de gemachtigde om te oordelen dat zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te schaden.

Waar verzoeker kritiek uit op artikel 74/14 en de reden waarom hem geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, wijst de Raad erop dat hij is vrijgesteld op 8 februari 2019 waardoor hij geen belang meer aantoonde en de grief niet meer dienstig is.

Een schending van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringplicht en van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

Verder betoogt verzoeker dat in de tweede bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten en waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bepaalt dat de beslissing tot verwijdering gepaard kan gaan met een inreisverbod van maximum drie jaar *“indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”*. In casu is verzoeker het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit motief volstaat om aan verzoeker een inreisverbod voor maximum drie jaar op te leggen. Het is niet vereist dat verzoeker geen uitvoering heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Waar het inreisverbod verwijst naar de toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet, toont verzoeker aldus niet aan dat het motief *“willekeurig”* of kennelijk onredelijk is aangezien hij het voorwerp uitmaakt van een terugkeerbesluit zonder termijn voor vrijwillig vertrek.

Verzoeker stelt dat de termijn van drie jaar niet afdoende is gemotiveerd en niet proportioneel is. Hij verwijst naar zijn vrienden en kennissen op het Belgisch grondgebied, alsook in Frankrijk.

In de tweede bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene werd gehoord op 05.01.2019 door de SPC Brussel en verklaart dat dat hij naar het Verenigd Koninkrijk wil om er een beter leven op te bouwen, hij verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor het gebruik maken van een document dat hem niet toebehoort. (PV nummer: BR.55.FC.000222/2019 van de SPC Brussel.)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Verweerder motiveert aldus aan de hand van de concrete elementen die de zaak kenmerken dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar. Uit de lezing van het motief blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van het dossier en heeft gemotiveerd waarom hij een inreisverbod voor drie jaar proportioneel acht. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat het inreisverbod voor drie jaar disproportioneel is, waar hij verwijst naar zijn vrienden en kennissen. Verzoeker werd nooit toegelaten tot een verblijf en zijn situatie betreft aldus niet degene van een gevestigde vreemdeling. In casu gaat het om een eerste toelating waarbij erop moet gewezen worden dat zolang er geen hinderpalen kunnen

worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, er geen sprake zal zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89). Los van de vraag of verzoeker voldoende heeft aangetoond over een beschermenswaardig gezins- of privéleven te beschikken, merkt de Raad op dat het inreisverbod niet noodzakelijk leidt tot een definitieve scheiding. Immers het staat verzoeker vrij de opheffing of opschorting van het inreisverbod te vragen wanneer blijkt dat hij voldoet aan de verblijfsvoorwaarden. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- privéleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM, minstens toont de verzoeker niet aan dat zijn gezins- en privéleven onherstelbaar wordt beschadigd (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). Bovendien toont verzoeker niet aan dat het inreisverbod disproportioneel is, nu hij verklaart de afgelopen twee jaar in het Schengengebied te hebben verbleven en aldus enige tijd gedoogd werd op het Belgisch grondgebied maar dit precair verblijf geen recht opent op een verblijfsrecht.

Een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, het proportionaliteitsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

Verzoeker laat na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissingen artikel 6, § 2 van het EVRM en artikel 25/2 van het vreemdelingenbesluit schenden waardoor dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN